

Dos nous "sants" pares i dos processos diferents

Dij, 24/04/2014 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Aquest diumenge, 27 d'abril, que per a nosaltres és la festa de la Mare de Déu de Montserrat, però que litúrgicament és el segon diumenge de Pasqua i festa també de la Divina Misericòrdia, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, es farà la celebració de la canonització dels papes Joan XXIII i Joan Pau II.

Dos nous sants i, per tant, dos nous models de vida cristiana molt propers a nosaltres en el temps. D'entrada, contra els més crítics, hem de dir que no es canonitza el seu pontificat, és a dir, la manera com ells van governar l'Església en el seu temps, ni tampoc se'ls considera perfectes en la seva vida humana, sinó que el que es reconeix és la seva vida cristiana. O, dit d'una altra manera: la santedat amb la que ells van viure la seva vida cristiana i, per tant, es valorarà d'ells la seva profunda espiritualitat.

El fet que tots dos fossin papes i que -per tant- ja en vida se'ls considerés "sants pares" ben segur que això ja ha fet molt perquè la nostra mirada sobre ells i sobre la seva espiritualitat fos molt especial.

Del papa Joan XXIII, d'**Angelo Giuseppe Roncalli**, hem de dir que per a molts ja estava considerat com un sant. Fins i tot se l'anomenava ja en vida com "el papa bo". Tot i que el seu pontificat va ser molt curt, nascut el 1881 al petit poblet italià de Sotto il Monte, a prop de Bergamo, va ser elegit papa el 28 d'octubre del 1958 i va morir el 3 de juny del 1963, en poc menys de cinc anys es va guanyar l'estima de la gent, pel seu tarannà i per la seva gran bonhomia.

Del seu pontificat però en va quedar una gran fita, la convocatòria del Concili Ecumènic Vaticà II, que es va iniciar l'11 d'octubre del 1962. Un concili que ell va començar però que no va poder veure acabar, però que va canviar totalment la manera d'entendre's l'Església a si mateixa i la manera de relacionar-se amb el món. Per a entendre bé la seva senzillesa i la seva espiritualitat us recomano el seu petit llibre "Diari d'una Ànima", que -amb la pràctica de redactar, de tant en tant, unes breus notes espirituals- ell va començar a escriure quan estava en el seminari i que va continuar fins a la seva mort.

El procés del papa Joan XXIII fins als altars ha estat molt lent, massa. Justament ha estat el papa Francesc el qui ha avançat el seu procés, sense la necessitat de verificar-se un segon miracle en la seva causa. Recordem que va ser beatificat ja fa prop de 14 anys, el 13 de setembre de l'any 2000 i que la seva festa se celebra i es continuarà celebrant el dia 11 d'octubre, el dia de l'obertura del Concili Vaticà II.

I d'un papa lent en el seu procés, passem ara a un papa de via ràpida, Joan Pau II, que -quan va morir- molts ja van cridar o van escriure en pancartes allò de "Santo subito", reclamant-ne un procés de canonització accelerat. Va ser el seu successor, Benet XVI, el qui només va permetre d'obrir el seu procés abans dels prescriptius cinc anys després de la seva mort. Però sense permetre cap més altra privilegi. Això ha fet que pugui als altars poc després d'haver-se celebrat els nou anys de la seva mort, i -per tant- abans dels 10 anys, prescriptius.

Pel que fa al papa Joan Pau II, ens referim a un dels pontificats més llargs de la

història, el tercer més llarg, de prop de 27 anys. **Karol Wojtyła**, va néixer el 18 de maig del 1920, a la població polonesa de Wodivice, i va ser escollit papa el 16 d'octubre del 1978 i va morir el 2 d'abril de l'any 2005. Durant la seva infantesa i joventut va viure els estralls de la Segona Guerra Mundial, la invasió nazi de Polònia, el comunisme, la persecució religiosa i la mort de persones molt properes, que van marcar fortament la seva vida.

Justament van ser aquests antecedents i els fet de viure temps difícils els qui van configurar el seu gran lideratge com a persona, com a capellà, com a bisbe i després com a papa. Va ser el primer papa polonès i el primer que no era italià després de 455 anys. Durant el seu pontificat es va relançar la imatge del cristianisme a nivell mundial a través de múltiples viatges, més de cent, per tots els cinc continents i aconseguint una presència continuada en els mitjans de comunicació, la qual cosa el va convertir en una autèntica veu moral en tot el món, molt més enllà d'Europa.

Amb la caiguda del Mur de Berlin, ara farà 25 anys, Joan Pau II també va ser un personatge clau en l'esfondrament de la Unió Soviètica, la recuperació de l'Europa de l'Est i de les comunitats cristianes que s'havien mantingut vives en la clandestinitat. Fou també un prolífic autor de 14 encícliques i 14 exhortacions apostòliques, destacant sobretot les de temes de Doctrina Social o les de pregon contingut teològic. Recordem també el que ell va fer per l'ecumenisme i el diàleg interreligiós, com la trobada d'Assís el 1986, pregant per la Pau al món; o la petició de perdó pels errors comesos al llarg de la història pel cristianisme, aprofitant el Jubileu de l'any 2000.

Tinguem en compte que ell va recuperar aquestes celebracions de canonització, com la d'aquest diumenge, proclamant -en prop de 30 anys- a 482 sants i 1339 beats. Això sí, uns de més ràpids i uns altres de més lents.